

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

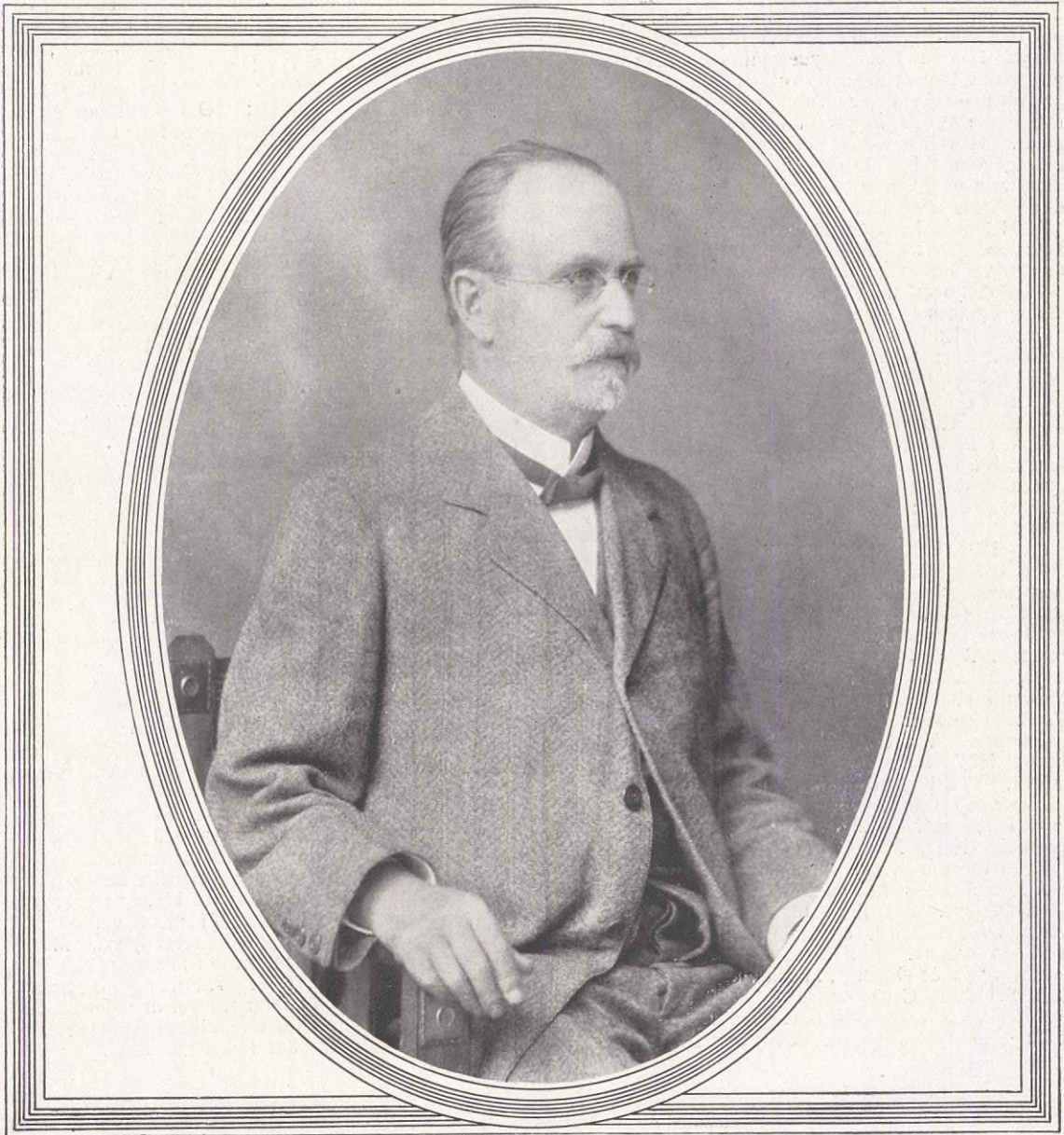
• HVAR 8 DAG •
ILLUSTRERADT MAGASIN

VINTERBILD. — FOTO. G. HEURLIN, STOCKHOLM.

20:DE ÅRG.

DEN 12 JANUARI 1919

N:o 15

Efter porträtt.

A. J. Jensen

Klisché: Bengt Nilsvärsparren.

Ofta har det klagats öfver att vi svenskar alltför bristfälligt lärt känna våra slaviska grannar, med hvilka dock både häfd och läge föreskrifvit oss så många och betydelsefulla förbindelser. Språk- och kulturgränsen till den slaviska folkvärlden befästes nu en gång af vida högre murar än de som resa sig mot något annat håll, och de kunniga förmedlare vi haft att tillgå för en mer lefvande kunskap om hvad som ligger därbakom ha icke varit öfverflödigt många. Så mycket större fördel har Sverige dragit af att bland dem funnits en man med Alfred Jensens långvariga, outtröttliga och gedigna gärning.

Alfred Anton Jensen är en son af den gamla helsingebygden, med hvilken han städse bevarat sambandet; sålunda är han f. n. sysselsatt med forskningar rörande Söderhamns stads historia. Han föddes i Forssa den 30 sept. 1859, son af civilingenjören Carl Anton Jensen och hans maka, född Modeer. Efter mogenhetsexamen vid Hudiksvalls läroverk våren 1878 inskrefs han hösten följande år som student vid Upsala universitet. Inom kamratkretsarna uppmärksammades snart nog den unge gestrike hälsingens vittra anlag, och vid Tegnérjubileet 1882 var han den, som "i Upsala studentkårs namn" frambar den poetiska minnesgården. Året därpå, 1883, markerade begynnelsen till hans betydelsefulla lifsverk; det var nu han af trycket utgaf de öfversättningar från ryska klassiker — Gogol och Turgenjeff — som inleda en ovanligt rik och förtjänstfull produktion af likartad natur. Hans kännedom om ryska språket hade vunnits genom tidiga resor och studier; däri hade han den fasta punkten, från hvilken han sedan eröfrat hela det slaviska språkgebitet.

1884 ingick Jensen i publiciteten som medarbetare i Göteborgs Handelstidning, och de fyra närmaste år han var direkt knuten till dess redaktion beteckna i yttre måtto ett uppehåll i hans alstring, i den mån den ej ägnades pressen. 1888 flyttade han som samma tidnings utlandskorrespondent till Berlin, där han nu kom att stanna åtskilliga år, med vissa och ej obetydliga afbrott för resor bland slaviska folk inom Österrike-Ungern och i dess grannländer: i Serbien, Bulgarien, Kroatien, Krain och Dalmatien. Under denna tid hvilade icke hans penna. Den mästertliga tolkningen af Pusjkins "Eugén Onegin" gaf 1889 det nya anslaget till en rikt flödande litterär verksamhet af växlande art: öfversättningar, originaldiktning, resebilder och kulturesayer, litteraturhistorisk forskning. 1897 flyttade han till Wien, där han kom att vistas två år, för att 1901 efter grundandet af Svenska akademins Nobelinstitut kallas till dess ledamot för slavisk litteratur, en post hvartill näppeligen någon lyckligare kunnat kvalificera sig än han. Sedan dess bosatt i Stockholm har han under årens lopp, äfven under de sista krigsåren, företagit upprepade studieresor till slaviska länder. Af Svenska akademien och Vetenskapsakademien har han hognats med åtskilliga vittra pris. Vid Upsala universitets Linnéjubileum i maj 1907 kreerades han till filosofie hedersdoktor, hvartill så kommer medlemskap eller hedersledamotskap i en hel del lärda akademier och samfund i det slaviska Europa, i Posen, Krakau, Agram, Lemberg, Kiev, Moskva, Prag, Sofia o. s. v., namn som ge tillkännna vidden af hans forskning.

Alfred Jensens berömmelse är i främsta rummet öfversättarens. Det finns olika mästerverk inom öfversättningens konst, och han har mått sina krafter med de svårare. Tolkningen af verk sådana som Pusjkins "Eugén Onegin", Mickiewicz "Herr Tadeucz", samt Svatopluk Cechs dikter tillförsäkra honom stadgad frejd i vår litteraturhistoria. Till dessa stora namn inom den ryska, polska och tjeckiska vitterheten

kunde fogas ytterligare en lång rad af honom med svensk litteratur införlifvade slaviska diktverk, ej minst från andra språkkulturer än de nyssnämnda. Han har sålunda tolkat sloveniska ballader, bundit "Montenegros ärekrans" och gjort oss bekanta med strömningar inom Bulgariens nyare litteratur, för att här ge några blott alltför knappa påminnelser. Enbart filologens öra för språkets riktighet borgar ej alltid för öfversättningens förstklassighet. Jensen har ägt detta men därjämte skaldens öra för språkets väljud och styrka. Inom hans originaldiktning minnes man särskildt vissa färdebilder med fördjupad stämning och färg.

Enligt egen, nu många år gammal uppgift har Jensen "berest hela Europa utom Pyreneiska halfön". Han är också en af våra flitigaste odlare af reseskildringens konst. Motivvalets utsträckning har gifvetvis sammanfallit med hans studieråde, dock så att också det forna habsburgska väldets icke-slaviska folk kommit att ligga innanför cirkeln. Som reseskildrare förenar han temperament med saklighet, och hans böcker bli därför lika spirituella som värdefulla introduktioner i förhållanden, af hvilka flertalet ligga oss mer fjärran. Han väjer aldrig för att uttala sanningen, såsom han uppfattat den. "Ve den författare, som skrifer blott för att behaga!" yttrade han i förordet till den 1899 utkomna, Henrik Hedlund tillägnade "Habsburg". Och han fortsätter: "Om denna bok skulle nå en läsekrets i sitt ursprungsland och väcka lika mycken förargelse hos tyskar som hos magyarer, hos tjecker som hos polacker, hos antisermiter som hos judar — då skulle jag känna mig tillfredsställd och stärkas i min tro på att jag kommit sanningen och målet tämligen nära". Efter hand vidgas den kulturhistoriska bakgrunden till reseskildringarnas sociala samtidsvyer. Några år sedan han skildrat "Tsardömet vid skiljovägen" (1905) publicerar han hvad mängden lärt sig anse som hans hufvudverk, den i tre band utkomna "Rysk kulturhistoria" (1908). Det kulturhistoriska stadiets fördjupande för med sig en draging åt historisk forskning i strängare öfelig mening, exempelvis i de till 30 åriga krigets senare skede knutna "Svenska minnen från Böhmen och Mähnen" (1911). Han har vidare skildrat Mazepa i en bok, hvori speglas resultatet af en till lillryska språknejder 1909 företagen studieresa, och vandrat "I Karl XII:s turkiska spår" (1914). I detta sammanhang få icke utglömmas hans "Svenska bilder i polska vitterheten", en revy öfver ett förbisedt men märkligt ämne (1904). Ty hvem tänker utan vidare på den sanning Jensen här uppenbarar: "Det finns för visso intet land, där Sveriges politiska storhetstid afspeglat sig mer storartadt i den poetiska litteraturen än i Polen". Omvänt har Alfred Jensen ägnat studier åt polska motivkretsar inom den svenska litteraturen, hvarjämte han i allmänhet med särskild förkärlek uppspårat kulturella förbindelser mellan vårt land och de slaviska länderna. Och inom dessa åter har han velat verka för kunskapen om Sverige och svenska förhållanden.

Alltför knapphändigt antydande och spridda ha de drag varit som här vidrörts af Alfred Jensens litterära och vetenskapliga gärning. Han är humanist i ordets gamla och ståtliga bemärkelse, och sina kunskapsrön har han vetat sprida till allt större kretsar i eget och främmande land, här hemma ej minst genom sina föreläsningar i folkbildningsförbundets tjänst. Många äro bidragen af hans hand i tidskrifter och uppslagsböcker på olika språk. Att den stora hufvudparten kommit vår litteratur till del är naturligt och hugesamt. Den skulle i detta nu bli ej så litet armare, om Alfred Jensens insatser försvunne därur.

Foto. Öberg, Ludvika.

Kitcher: kem. A.-H. Hengt stjärnspårre, Sthlm-Öbg.

LUDVIKA STAD I INVIGNINGS-ÅRSTRUD NYÅRSNATTEN.

DET FÖRSTUMMADE SAMVETET.

FÖR HVAR 8 DAG AF **ELIN WÄGNER.**

EN UNG AMERIKANSK JOURNALIST satt en dag i början af år 1917 och skref bref till sin hustru i Newyork.

Little girl, i dag har jag för första gången på fem veckor hört af dig. Jag skulle väl egentligen rasa öfver all oro jag haft, men jag är så lycklig öfver att vara i ett fredligt land, och öfver att du är välbehållen, att jag skrattar åt allting jag utstått. Och inte mindre skrattar jag åt, att *du* nu läxar upp *mig* för det jag inte uppfyllt de uppdrag du lär ha gitvit mig i de bref, som nu ligga i censorns papperskorg tack vare din oförsiktighet. Du klagar öfver att ingen människa kunnat märka på dina föredrag, att du har en man i Europa, i händelsernas midt. Daraf sluter jag mig, att du, lämnad på egen hand, tagit dig före att ge dig ut på en föredragsturné, hvilken måst bäras upp uteslutande af din egen intelligens utan hjälp af några pikanta detaljer från mig. Men old girl, inte kunde jag mata censorn med mitt goda stoff. Det ska nu komma i The Sun, mitt hjärta. Det är så otacksamt att skriva för censorn, som du gjort. Jag träffade en censor, som berättade mig, att han fått i händerna ett bref, till sin hustru, hvaraf tydligt framgick, att afsändaren var hennes älskare. Men när han slutat sitt hundra brev för dagen och gick hem, var det honom omöjligt att bland det myckna hoprörda han läst, och alla familjesorger och olyckor, komma ihåg hvad det var, som berört honom själf så pinsamt. När ett nytt bref kom till hustrun, gjorde han en anteckning i sin notisbok om att han var bedragen...

Som sagdt, mitt stora material skall du få i The Sun. Men jag ska ge dig en historia precis sådan som jag upplefde den, och sen får du, om inte turnén är slut, friska upp ditt föredrag med den och upphöja den till symbol med din kända oratoriska skicklighet.

När jag var i Dresden berättade man mig i förtroende att Luise Hundert bodde i staden, dömd i

landsflykt af Bayerns regering. Jag kom ju ihåg att du sagt hon var den grannaste figuren på kongressen i Haag, och jag beslöt att söka upp henne, äfven med risk af obehag — hvilket jag hoppas du räknar mig till godo.

Du hade sagt mig att hon var en rik och elegant kvinna, af kvinnorörelsens öfverklass. Jag träffade henne i ett litet hyrt rum, där hon satt i en soffa med kejsarn och Hindenburg som bakgrund. Jag såg på henne, att hon var hungrig. Jag såg på henne, att hon hade dålig tvål, hennes hy var förstörd. Men jag såg också på henne, att hon var Luise Hundert, en af de få, som tänkte precis hvad dem lyste i landet. Då jag nämnde Haag, tycktes hon ruska af sig något af sin apati. Hon kom ihåg dig, du ville förstalliga ammunitionsfabrikationen. Det har jag aldrig vetat! Hennes ögon fingo ett så längtansfullt uttryck, när hon tänkte på den värld, från hvilken hon var afspärrad. Hon gjorde mig en mängd frågor, somliga af dem hade jag verkligen svårt att besvara, det var inte så roligt att ersätta hennes fantasibilder om världen med den bistra verkligheten. Jag öfvergick i stället till att fråga henne hvad hon gjorde, utarifven från sitt hem, i en främmande stad.

— Väntar, sade hon. Dag efter dag. Försöker att inte nöta ut mina krafter i hat och förtviflan utan samla dem tills det blir något att göra i världen för oss internationalister.

Då jag reste mig för att säga adjö, frågade hon mig, om jag hade lust att gå med henne på något enastående: ett fredsmöte. Naturligtvis ville jag det. Ett fredsmöte i Tyskland, borde vara något helt annat än era oskyldiga förströelser hemma i Newyork.

Det var det också.

— Ska ni tala? frågade jag henne, då vi gingo genom de mörka gatorna. — Nej, svarade hon och skrattade för första gången bittert.

— Men om det kanske blir diskussion?

— Hur länge har ni varit i Tyskland, frågade hon, som inte vet att vi för länge sen slutat upp att diskutera?

Fortf. å sid. 238.

Foto. Modin, Stockholm.

DEN FÖR SVENSK 1700-TALSKONST NYINREDDA SALEN I NATIONALMUSEUM. *Klistat: Kem. A.-B. Brött Silfverpapper, Naxos tab.* Längst t. v. Wertmüllers målning Marie Antoinette och hennes barn, samt porträtt af Pasch och Wertmüller; midt för synes Pilos målning Gustaf III:s kröning och därunder Sergels Faun.

På Richard Berghs 60 årsdag slogos under högtidliga former portarna upp för den nya svenska sjuttonhundratalsalen i Nationalmuseum, och därmed har det svenska måleriet från vårt stoltaste konstnärliga århundrade fått sin representation på museet definitivt ordnad för en säkerligen ganska lång tidrymd. Planen är utarbetad af Richard Bergh och hängningen i detalj har verkställt af intendenten Gauffin.

Den nya salen — med överljus — är inredd i den gamla gravvysalen, och på de stora pärlgrå väggarne framtråda

1700-talets

praktdukar i all sin glans. Entréväggen är ägnad åt det tidigaste måleriet, Ehrenstrahl och hans skola, David von Krafft, de båda Meytens, Scheffel, Arenius m. fl. En intressant nyhet för de flesta är fornforskaren Peringskölds porträtt, ett vackert arbete af den föga kände ritmästaren vid Upsala universitet Jan Kloppe.

Den kronologiska ordningen är fullföljd från vänster till höger. På så sätt möter man den gustavianska tidens stormästare, Roslin, på högra väggen representerad med den gamla välkända Jenningska familjegruppen, den nya redan icke mindre välkända praktduken, af ministern Praslin, Gustaf den III:s stora paradporträtt i helfigur, inflyttad från Gripsholm, där det antagligen äfven hädanefter kommer att förvaras åtminstone tidvis. Fondväggen domineras af Carl Gustaf Pilos underbara jättetafla "Gustaf III:s kröning. På

flyglarne visade Wertmüllers stora dukar "Ariadne på Naxos" och "Danaë", vårt första betydande naketmåleri, Roslins porträtt af Gustaf III och hans bröder, samt Maszeliez's stora komposition med

Forts. sid 230.

Foto. Modin, Stockholm.

Klistat: Bengt Silfverpapper.

T. v.: GUSTAF III af Roslin, tillhörigt Statens konstsamling å Gripsholms slott, f. t. uppställt i Nationalmuseum.

T. h.: ÖFVERINTENDENTEN RICHARD BERGH, chef för Nationalmuseum. Öfverintendenten Bergh har gifvit upphof till och genomfört de allmänt gillade och beundrade omanoråningarne af museets konstsamlingar, hvilka anordningar nu slutförts i och med 1700-talsalen.

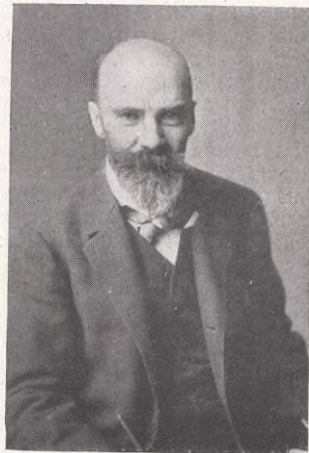

Foto. Holmberg, Stockholm.

DET ENGELSKA INTERNERINGSLÄGRET Å LJUNGBYHED.

1. ENGELSKA FÖRSAMLINGENS I STOCKHOLM PASTOR, REV. SWINSTEAD, på besök i lägret, för hvares anordningar till de internerades trefnad han haft stor omsorg.

Atelier Blomgren, Klippan.

Foto. Hertzberg, Stockholm.

2. PÅ PROMENAD. — 3. UPPSTÄLLNING TILL FRUKOST framför barackerna där soldaterna logera.
4. BESÖK FRÅN ENGELSKA KONSULATET I MALMÖ.

Till Ljungbyhed har från Tyskland ankommit ytterligare en betydande kontingent engelska krigsfångar. Den 23 dec. anlände sålunda två ångare till Helsingborg medförande 1,200 man och påföljande dag ännu en ångare med 500 man. Från Helsingborg tingo resenärerna med extratåg fortsätta färden till Ljungbyhed, dit de alltså hunno i tillräckligt god tid för att få fira julen tillsammans med sina tidigare anlända kamrater. För krigsfångarnes

trefnad och välbefinnande under julhelgen hade vidtomfattande anstalter vidtagits af den härvarande engelske militärattachéns maka och rev. Swinthead. Af de å Ljungbyhed internerade engelsmännen afreste den 31 dec. 1750 man från lägret. Därefter hafva nya kontingenter anländt, hvilka i sin ordning med första lägenhet skola hemsändas för att lämna plats åt väntade stora nya truppsändningar från de tyska fånglägren.

Till kommissarie för Skänemässan har utsetts direktör *Carl Correus*, Malmö.

Härmed har en mångsidigt erfaren och sin uppgift vuxen kraft förvärfvats till den Skänka Mässans ledning. Först efter en 12-årig tidningsmannabana öfvergick direktör Correus år 1893 till affärslivet och grundade den affär i manufakturbranschen, som numera vuxit ut till det stora kända malmöetablissemanget A.-B. Nordiska Magasinet. Direktör C. är alltigenom en

Foto. Remfeldt, Kristiania. Kåda: Bengt Sjöström.
CABARETSKÅDESPELERSKAN BOTEN SOOT, en sondotter till Björnstjerne Björnson. Återfinnes å ytterromslaget till detta nummer.

Torstenson, Karl Gustaf Wrangel, Karl X Gustaf, Carl XI och Carl XII jämte många andra berömdheter blifvit smidda. Kafren, som är omspunnen med metalltråd, består af benhård svartek, tagen från ett ryskt krigsskepp, hvilket under kriget 1700—1721 sköts i sank utanför svenska kusten. Värjan, som påbörjades före ryttmästare von Richthofens förolyckande, kommer nu när den är färdig att öfverlämnas till friherre Lothar von Richthofen, broder till flygaren.

Forts. fr. sid. 228.

ämne ur den antika sagan. Väggan utfylles med Per Krafft d. ä. fina porträttmåleri, där en vacker nyhet är att anteckna, ett dampporträtt i raffinerad fransk stil från konstnärens sista Pariserår.

Den vänstra väggen slutligen är ägnad dels åt Wertmüllers stora porträtt af Marie Antoinette och hennes barn, omgifven af några mindre porträtt af samma mästare, samt en grupp af två andra konstnärer som representera det engelska inflytandet vid århundradets slut lika starkt som Wertmüller det franska. Det är Elias Martin med sitt bekanta romantiska landskap och Carl Fredrik von Breda med porträtten af Theresa Vandoni, konstnärens fader och bröderna de Ron.

I salen ha också uppställts skulpturer af Sergel, främst Faunen i lera, under Pilos stora tafla, Gustaf III, Diomedes och ett flertal porträttbyster.

Två mindre rum på sidorna komma att rymma, det ena tidigt nederländskt måleri som stått i samband med Sverige, Erik XIV-porträttet och liknande, den andra mindre arbeten från 1700-talet, hvarvid främst

Foto. Jonason, Gbg. Kåda: Bengt Sjöström.

DIREKTÖR C. J. CORREUS,
Skänemässans kommissarie.

åren är han ovanligt väl skickad för och vuxen den uppgift som nu blifvit honom anförtrodd.

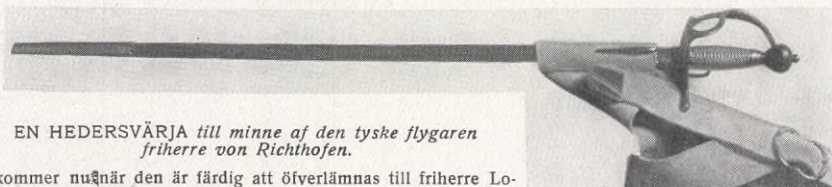
*

En hedersvärja till minne af den tyske flygaren *Manfred von Richthofen*, som efter sin nyss vunna 80-de luftstrid blef nedskjuten och dödad den 21 april 1918, har pastor Ernst Ålander i Katrineberg, Hälsingland, låtit förlärdiga. Den är smidd för hand af smedmästaren John Dahlgren i Vira bruks gamla berömda vapenmedja i Uppland, där under tidernas lopp värjor för Johan Banér, Lennart

initiativets man. Därom vittnar den *Svenska vecka* som på hans förslag anordnats i Malmö samt hans delaktighet som uppslagsgifvare och drivande kraft i Föreningen Feriehem för handel o h industri, till hvars verkst dire för han utnämndes år 1916. Som författare har hr C. utgivit en del skrifter, däraf *Umgängeslivets lexikon* år 1905 och *Ett socialt problem* 1916. Såsom intresserad affärsman och ständigt besökare af Leipzigermässorna under de senaste 20

Foto. Remfeldt, Kristiania. Kåda: Bengt Sjöström.
PREMIÄRLOJTNANT TANCRED IBSEN, en son till Henrik Ibsen och dotterson till Björnstjerne Björnson Framstående flygare.

EN HEDERSVÄRJA till minne af den tyske flygaren friherre von Richthofen.

*

Lundberg, Hilleström och Elias Martin torde komma ifråga.

*

Till invigningen hade en representativ samling personligheter ur svenskt konstliv infunnit sig. Till öfverintendenten Bergh öfverlämnades sedermera under dagens lopp ett bland beundrare och de närmaste vännerna insamladt belopp af 25,000 kronor att enligt hans anvisningar begagnas inom Nationalmuseum för något ändamål, som ligger honom särskildt om hjärtat. Ätven några danska vänner till doktor Bergh hade önskat på hans högtidsdag ihågkomma den institution han ägnat ett så kärleksfullt och framgångsrikt arbete och öfverlämnade en tafla af Skovgaard d. ä. till Nationalmuseums samlingar, dit etatsrådet Vilhelm Hansen a samma anledning donerat ett verk af Wilhelm Hyhl.

Till doktor Bergh personligen öfverlämnades konstverk af bland andra prins Eugen.

BLIF MEDARBETARE I HVAR 8 DAG.

Skrif aldrig och fråga först — tid går därvid forlorad — utan insänd hvad Ni tror lämpar sig för tidningen vare sig berättelser, uppsatser, eller goda fotografier af tilldragelser för dagen.

Foto: Borg Mesch, Kivuna.

Klode: Bengt Sjöbergqvist.

ELEKTRISK MALMLETNING utföres på Luossavaara malmfält af ingenjör Hans Lundberg.

Vi återgifva här nedan bilden af den stora tyska trupptransportångaren "Worms" som fredagen den 13 december led haveri mellan Bornholm och svenska kusten. Neptunbolaget lät inbogsra ångaren till Karlshamn, där den f. n. ligger och där den bl. a. lossat sin dyrbara last af 398 levande hästar. Flera hästar dogo under de hemska dagarna på hafvet. Ångaren hade nämligen i det byiga vädret fått stark slagsida, och hästarna, hvilka stodo bundna i flera rader, hade därvid lösslitits och formligen ramlat huller om buller, hvarvid öfver ett hundratal massakrerat hvarandra till döds. Flera drunknade. Nu pågår ett vämjeligt arbete i fartygsrummen med hästkadavren, hvilka sprida en ohygglig stank, i det att man efter vederbörlig besiktning inpackar de döda kropparna i särskilda transportkärl för att sedan tillsändas A·B. Fettindustri. De räddade hästarna hafva ilandförts i Karlshamn. — Lasten i öfrigt utgöres af trossvagnar, vapen, ammunition, foder, proviant m. m.

Ångaren har af tyskarna tagits från bolschevikerna och vår stadd på resa från Helsingfors till Danzig. Neptunbolaget har sökt och erhållit kvarstad på ångaren för bergarlön, hvilken torde gå upp till en million kronor.

I H. 8. D. n:r 12 finnes jämte öfriga buder från Finland en fotografi af den i dagspressen på sin tid omnämnde mystiska motorskonaren "Dali" hvilkes last af konstsaker vi, i enlighet med vår finske korrespondents uppgift, betecknade såsom icke mindre mystisk.

Enligt hvad redaktionen nu erfar lär mystiken enbart omfatta själva fartyget, medan konstföremålen befinnas i god ordning inköpta af en svensk man, ingenjör A. W. Sandgren i Stockholm, hvilken däremot icke har eller haft annan befattning med fartyget i fråga än att f. t. anlita dess hjälp i och för transporten till Sverige.

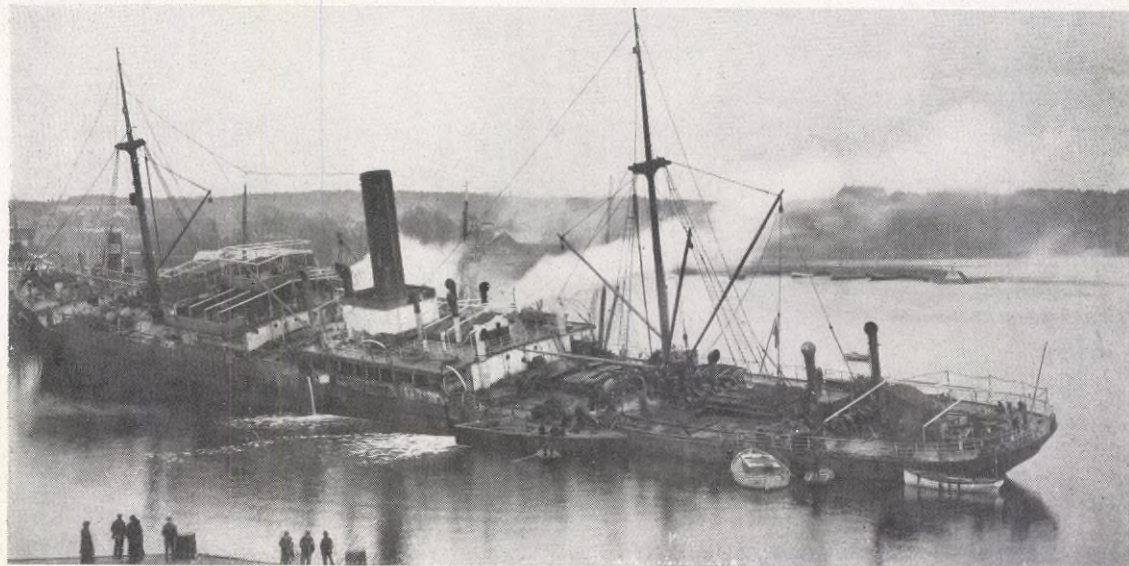

Foto: Falk, Karlshamn.

Klode: Bengt Sjöbergqvist.

DEN STORA TYSKA TRUPPTRANSPORTÅNGAREN WORMS, havererad mellan Bornholm och svenska kusten 13 december, införd till Karlshamn.

Vi äro i tillfälle att återgifva några högaktuella bider från president Wilsons i dagarna afslagda besök i Frankrike. Presidenten anlände den 13 dec. till Brest och fortsatte påföljande dag till Paris. Mottagandet såväl i Brest som den franska huvudstaden formade sig till en af stark och äkta känsla buren hänförd folkhyllning, åt hvilken förlänades en lysande ytre glans genom de från myndigheternas sida vidtagna praktfulla fästanoordningarne. President Wilson som åtföljdes af sin maka, kvardröjde i Frankrike till den 26 dec, då öfverresan till England ägde rum.

Öfverst.
PRESIDENT WILSON
MED MAKAN ANKOMMA
OMBORD ÖRLOGSFARTYGET
TILL BREST.

Mellerst:
PRESIDENT OCH MRS
WILSON LANDSTIGA
I BREST.

Nederst:
FÖRENTA STATERNAS
OCH FRANKRIKES
PRESIDENTER
vid president Wilsons
ankomst till Paris.

Efter originalfotos.

1. SLOTTETS HUFVUDPORTAL EFTER BE-SKJUTNING AF REGERINGSTRUPPERNA MOT DE UPPRORISKA MATROSKONTIN-GENTER SOM HÖLLO SLOTTET BESATT.

2. ETT DEMOLERADT RUM I SLOTTETS SÖDRA FLYGEL. *Observera maskingeväret i fönstret.*

3. HOFSTALLET ytterligare skadadt genom beskiutning.

Den tyska riksregeringen, som den 23 dec. vid en del fronttruppers högtidliga intåg i Berlin genom Scheidemann förklarade, att det nya tyska riket till lösen hade: "Fred och frihet, icke anarki och tygellöshet", såg ett fåtal timmar senare denna förklaring brutalt korrigerad af verkligheten — den tyska rikshufvudstaden var skådeplatsen för borgarkrigets alla fador! Händelserna utspelades på följande sätt: Vid den tyska revolutionens utbrott tillkallades som stöd för densamma en marindivision från Kiel. Divisionen visade sig efter hand genom sina växande maktanspråk allt mer obekvämt för regeringen, hvilken sökte af-lägsna den från Berlin genom att överlämna den af divisionen bestridda säkerhetstjänsten åt det nyupprättade republikanska soldatvärdnet. Matro-serna, hvilka icke funno gehör för sin motfodran att blifva upptagna i soldatvärdnet och i stadskom-mendanten Wels sågo sin farligaste motståndare, tågade sent på e. m. den 23 dec. i samlad trupp från slottet, där de lågo förlagda, till Stadskom-mendantsbyggnaden i närheten af Tyghuset och fängslade efter en kort strid, hvilken kräfde en del blodsoffer, stadskommendanten och hans när-maste medhjälpare. Samtidigt härmed läto sol-

BRÖDRASTRIDER I BERLIN JULAFTONEN.

FRAMFÖR HOFSTALLET EFTER STRIDERNA. — Öfverst t. h.: RESULTATET AF FÖRHANDLINGARNE MELLAN REGERINGEN OCH MATROSERNA MED-DELAS ALLMÄNHETEN. Observera de svåra skadorna på Hofstallets portal samt den fullständigt sönderskjutna röda fanan öfverst.

daterna afspärra kanslershuset, där regeringsmedlemmarna Ebert och Landsberg befunno sig. Den kritiska situationen afvecklades dock genom inledda underhandlingar utan att ytterligare blodutgjutelse förekommit mellan matroserna och de tillstädeskomna trupperna af Berlins garnison. Wels och hans medfångar frigåfvos mot villkor att en ny kommandant skulle utnännas och att soldaterna skulle utfå sin inestående sold. Under natten tillstötte emellertid nya komplikationer, Wels fängslades åter och de af regeringen med matroserna inledda underhandlingarne blefvo

Öfver fotografier.

KEJSAR WILHELM-MONUMENTET med sönderskjutna pelare och andra svåra skador.

ANSÖKE: Bengt Sjöberg.

FRANSKA MAROCKANER VID TIRAL-JÖRREG:T N:R 7 SOM VAKTER framför en pfalzisk järnbanestation.
Efter fotografier.

MAROCKANER I MANNHEIM ommåla en tysk skyllerkur i de franska färgerna.

resultatlösa. Tidigt på julaftonens morgon kringrande gardestrupper slottet och hofstallet, där de upproriska soldaterna befunno sig, och läto, sedan matroserna öppnat striden med kulspruteeld, kanonerna spela mot de båda byggnaderna. Tvekampen tog ett allt vildare förlopp, en del af gardestrupperna öfvergingo till upprorsmännen och lösa soldathopar af Berlins garnison synas äfven halva avslutit sig till upprorsrörelsen. Vid 10-tiden på f. m. hissade matroserna den hvita flaggan, och nya underhandlingar inledtes. Innan dessa hunnit slutföras, strömmade en af Spartacus-partiet uppbyggad väldig människomassa upp mot slottet och laran för en blodig sammanstötning mellan densamma och den på platsen varande skyddsvakten syntes öfverhängande. Demonstrationen tog dock ett fredligt förlopp, men torde hafva öfver ett afgörande inflytande på de mellan regeringen och matroserna förda underhandlingarne till förmån för de sistnämnda, hvilka vid den slutliga uppgörelsen fingo alla sina önsknningar uppfyllda, däribland äfven krafvet på att få kvarstanna i Berlin som en del af det republikanska soldatvärdet.

MOT FREDEN.

Ett nytt år har ingått, ett år som efter sina närmaste föregångare tagit i arf deras tunga blodsskuld, deras omätliga förluster i andliga och materiella värden, ett år under hvilket grunden skall läggas till det nydaningsarbete, ur hvilket en ny mellanfolklig rättsordning skall framgå för att till sist utkristallisera sig i det allmänna folkförbundet, hvilket för mänskligheten står som det hägrande målet. Den beslutsamma

FRANSKA VAKTTRUPPER I TRIER
framför den berömda Porta nigra.
Vidstående bild
FRANSKA HÖGVAKTEN I MAINZ
med tunga kanoner framför dömen.

vilja till samförstånd och enighet, hvilken utgör själva grundbetingelsen för detta nydaningsarbete måste dock ännu efterlysas — de olika nationalitetsintressena synas alltfjämt stå i olösligt motsatsförhållande till hvarandra, och inom de skilda folken reser sig samhällsgrupp mot samhällsgrupp hatfullt tvistande om de vägar, som leda fram till det rättfärdig hetens rike, som bebådas.

Vid tiden för årsskiftet erbjödo förhållandena i Ryssland samma beklämande anblick som tidigare: bolschevismen som triumfator och under trycket af dess blodsudlade välde en fortskridande desorganisation inom förvaltningen, ett försvinande arbetslif med därpå följande allmän utarmning, en växande inre och yttre kraftlöshet glidande hän mot den fullständiga upplösningen. Rörande den väpnade intervention mot bolschevismen från de allierade makternas sida, hvilken ställts i utsikt, föreligger från de senaste dagarne ett officiellt uttalande af den franske utrikesministern Pichon, enligt hvilket interventionen af icke bekantgjorda skäl uppskjutits till den obestämbara tidpunkt framdeles, då ett lämpligt tillfälle för en sådan åtgärd kan komma att yppa sig. Under afvaktan härpå äro ententemakterna beslutna, dels att upprätthålla isoleringen af den ryska sovjetrepubliken, dels att stödja de lokala

antibolscheviska regeringarne i Ryssland i deras arbete att återställa ordnade förhållanden. Som ett glädjande tecken på de ryska motrevolutionära rörelsernas styrka hänvisade Pichon till den nyligen vunna lysande segern vid Perm, där 18,000 bolscheviker tagits tillfånga.

Hvad förhållandena i Tyskland beträffar koncentrerar sig intresset kring de uppseendeväckande händelser, som under den senaste tiden utspelats i Berlin, och hvilka i blyxtbelysning visat den ödesdigra inre svaghet som kännetecknar den nyskapade tyska

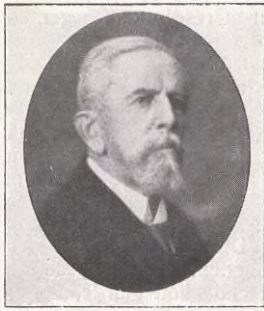
Forts å sid. 239.

Efter fotografier.

Klicka i Bengt Skjervegarre.

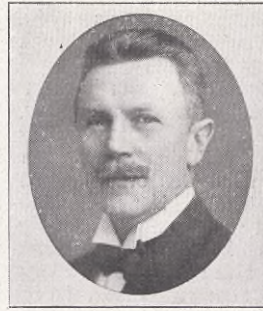
VECKANS PORTRÄTTGALLERI

F. W. SYBERG.
Vicekonsul. — Stockholm.
75 år 1 jan.*

K. B. LUNDSTRÖM
Grosshandlande. — Stockholm.
70 år 13 jan.*

H. GUSTAFSSON.
Grosshandlande. — Stockholm.
50 år 21 dec.*

A. CEDERLUND,
Direktör. — Stockholm.
50 år 31 dec.*

N. F. SELLÉN.
Öfverstelöjtnant Professor.
Sthlm. — 60 år 6 jan.*

S. A. PALMGREN.
Rektor. — Arvika.
55 år 11 jan.*

B. H. GRAUERS.
Professor. — Göteborg.
50 år 8 jan.*

A. GEMMEL.
Prov. Läkare. — Åtvidaberg.
50 år 3 jan.*

I. R. A. HÆGGSTRÖM †.
Boktryckare. — Stockholm.
F. 38. † 25 dec.*

G. E. PONTÉN †.
F. d. Kontr.-prost. Kyrkoherde
— Bergsjö. — F. 41. † 26 dec.*

L. F. AMINOFF †.
V. Häradshöfding. — Stock-
holm. F. 41. † 25 dec.*

O. WILNER †.
Apotekare. — Göteborg.
F. 55. † 19 dec.*

* Data här nedan.

FREDRIK (FRITZ) SYBERG. Sdn 69 inneh. af firman Hans Bay; dansk v. konsul 01—17. Mångårig led. af styr. o. förvalt.-utsk. i Sv. allm. handelsfören., ordf. i styr. i Hjälpfören. Dana 89—15.

KARL LUNDSTRÖM. Efter afslut. lärov- o. tekn. skolstud. anst. i firman Joh. Lundström & Co i Stockholm 70—85, deleg. t. 03 samt ensam inneh. o. ordf. i styr. v. dess ombild. t. a.-b. till 16, då firman uppg. i a.-b. Kol & Koks. Stadsfullm. i Stockholm 07—11; led. af styr. na f. Stockh. st. brandförsäkr.-kontor, Stockh. stadshyp.-fören., Stockh. hamnstyr., Stockh. kyrkogårdsnmd. Ordf. i styr. f. Stockh. borgersk. gubbus; led. af Grosshand. soc., Borgersk. 50 äldste o. bemedl.-komm., ordf. el led. i ett flertal rederi- o. a. a.-b. Led. af dir. f. Frimur. barnh.

HARALD GUSTAFSSON. Efter afslut. skol- o. hand.-studier i in- o. utl. etabl. firma i eget namn. Styr.-led. i Sv. färg-, drog- o. kemik.-handl.-fören. o. i Stockh. färghandl.-fören.

ALBERT CEDERLUND. Efter afslut. skol- o. hand.-studier kont.-chef o. prokur. i firman P. Naumburg & Co i Stockholm; sedan ombild. t. a.-b. 08 dess verkst. dir. Led. af tax.-nmd o. kyrkoråd.

NILS SELLÉN. Uljtn. v. Elfsb. reg. 80, maj. v. F. Lifgren-reg. 09, i res. s. å. öfv.-ljtn. i an. 14; lär. v. Gynn. centralinst. 06—09, prof. o. öfverlär. samt förest. f. inst. sdn 09. Sdn s. å. inspektör f. gymnastiken v. landets undervisn.-anst., sdn 14 konsulent inom Lärov- o. Fölksk. öfverstyr. i frågor rör. fysisk fostran.

AUGUST PALMGREN. Stud. 85, fil. kand. 91, tj.-g.-v. Östern. allm. lärov. i Stockholm 94—02, adj. i Haparanda 02, i Karlstad 14, rektor i Piteå 04, i Arvika 05. Utg. språkl. o. pedag. skr.

HUGO GRAUERS. Stud. 89, fil. dr. 1900; afg. fr. Tekn. högsk. M. 94 vik. lekt. v. Tekn. elem. skolan i Malmö 1900, i Norrk. 01; lekt. i mek. maskinlära, mek. teknologi v. Tekn. elem.-skolan i Norrk. 01—09, lekt. i mek. o. matem. v. Chalm. tekn. läroanst. 09, prof. der 11, dess rektor 13. **ARTHUR GEMMEL.** Stud. 88, med. lic. 98, prakt. läk. i Södertelge 1900—02, mar.-läk. 2 gr. 1900; 1 gr. 07, förste marinläk. 17, afsk. s. å. Prov.-läk. i Åtvidabergs distr. s. å.

IVAR HÆGGSTRÖM †. Stud. 56; grundl. 63 Ivar Hs boktryckeri i Stockholm, som han inneh. till 77 då det ombild. t. bolag hvars verkst. dir. han var t. 06. Äfven dir. f. Z. Hæggströms förl. exp. 74—92, hvarifrån utgafs mycket af 80-talets genombrottslitteratur; Strindberg, Leffler-Edgren, Ernst Ahlgren m. fl. Ordf. i Boktryckerisoc. 79—99. Utg. af Ny Illustr. Tidning 64—98. Känd sångare, medl. o. drivvande kraft i Harmon. sällsk., O. D. o. Idun.

GUSTAF PONTÉN †. Stud. 62, prestex. 67, prestv. s. å., past.-ex. 76, kyrkoh. i Bergsjö sdn 79; kontr.-prost. i Nordanstigs kontr. 97.

FREDRIK AMINOFF †. Stud. 60, hoifr.-ex. 64, v. hfd. 69; omb.-man i Söderm. e. bank 74—05; länsnot. i Söderm. l. 74—76 samt mångårig omb.-man i länets brandst.-bol.

Hrr Fotografier appmanas att vid insändande af fotografier till **HVAR 8 DAG** tillse, a t firmanamn finnes anbragt på fotografiets baks da **Endast** då angifves firmanamnet.

Forts. fr. sid. 227.

— Jag tänkte det kanske var något hemligt möte i en katakomb, sade jag. Men hon förklarade för mig, att detta möte stod under öfverhetens skydd. Endast om man talade efter koncept den gillat, fick man tala fritt.

Du kan inte göra dig en föreställning om huru en tysk publik lägger sig på lungorna. Den är svart, lite fransad, mager och kallfuktig i ansiktet. Men värst är, att den är så liflös. Då den satt sig ner och man inte fatta hur den orkat komma till platsen eller ska orka därifrån. När vi kommo in, Luise lång och gråblond, i grön sammetsklänning med skinn, jag i en ny dräkt af homespun, gick det en hviskning genom salen. Hvad var det för slags figurer? Så snart vi satt oss, kom en kvinna af den lätt igenkännliga typen: frivillig spion, fram och slog sig ner bredvid oss med öronen uppslagna som ett par deuxbattanger, färdig att lyssna och inrapportera hvad vi kunde ha att säga hvarandra.

— Is that woman a friend of yours? frågade jag på mitt modersmål.

— Om ni vill vara kvar på mötet, svarade hon snabbt och lågt, så tala för guds skull inte våra fienders språk.

Jag insåg hon hade rätt och teg. Den första talarens dialekt hade jag mycket svårt att begripa. Men så mycket fattade jag som att han förordade fred på grundval af status quo ante. Krig var nog bra, men nu kunde det vara nog. Nu hade ju fienden sett hvad Tyskland dugde till. Så småningom började publiken skaka af sig sin apati. De slaka nerverna började surra, det var som en kör af en väldig, osynlig myggsvärm omkring mig. Du märker jag blifvit motlaglig för det osynliga i Europa. Kriget har förfinat mina nerver, se vidare The Sun.

Jag såg, att dessa människor fullkomligt förläskat sig i status quo. Det började glimma litet om dessa fältgrå ansikten. Inte alla förstås, där var ju en och annan för hvilken intet status quo fanns, enär det ändå icke skulle kunna återge dem deras döda. Men hvad tänkte de på, dessa som slöto ögonen och drömmande logo mot tanken på status quo? Var det på två och mat? På kläder, mjölk, resor och ett stilla lif i fred och ro? Mit hjärta greps af medlidande med dem. Jag visste ju, liksom en och annan här visste, att intet status quo var möjligt. En syndafloed slutar lika litet med status quo som ett vesuviskt utbrott.

Men den illusion, som flertalet delade under kvällen, skapade en atmosfär af förhoppning och fred i luttan. — Det kanske ändå betyder nåt, att myndigheterna tillåter fredsmöte, sades bakom sig, de kanske vet något. Tänk om en skulle få upplefva slutet på det här helvetet!

Det kom en talare till, honom förstod jag bättre, han for ut mot annexionisterna för att de förlängde kriget. Och kvinnor, invalider, gubbar och blinda applåderade.

Luise Hundert rödde sig inte, och icke nog härmed, hela hennes väsen uttryckte, att hon inte var fången under mötesillusionen.

— Är ni inte nöjd? frågade jag.

Då vände hon sig mot mig med en blick i ögonen, hela ansiktet lyste upp, och jag anade hvad hon var i sina stora ögonblick.

— Tror ni detta är det radikala Tyskland? frågade hon. Tror ni det är status quo jag väntar på?

Ögonblicket var nu kommet för resolutionen, som naturligtvis gick ut på samma status quo.

Alla, som gillade resolutionen, skulle visa det genom att resa sig upp. Och publiken reste sig med en kläm och en precision som om status quo varit en kejsare, som passerade rummet.

Men Luise Hundert blef sittande, och jag ansåg mig böra sitta med henne, helst jag ju inte ett ögonblick själf trodde på möjligheten af resolutionens genomförande. Snart sätter de sig igen, tänkte jag, men nej, de sågo ut som om de tänkte stå, till dess fredsklockorna började ringa, och talaren sade något om enhälligt antagen.

Då skreks plötsligt med gäll och harmsen röst: här är två, som sitter. Det var vår kvinnliga spion, som ansåg ögonblicket kommet att i sin ringa mån tjäna fäderneslandet.

Och nu må du tro, vände sig alla ansikten mot oss först häpna, sedan hotande. Din Luise satt rak på sin bänk och såg hela mötet i ögonen. Hon ämnade inte resa sig upp, *not she*. Det enda hon gjorde, var att hålla näsduken upp mot näsan, då mötets andedräkt kom alltför kraftig mot henne.

— Kom, vi går, sade jag.

Men det var redan för sent. Folket hade börjat skocka sig omkring oss, och spärrade vägen. Dessa två, hon och jag, hade begått majestätsbrott mot status quo.

— Hur vågar ni sätta upp er mot freden? ropade en kvinna och vände sig med riktig instinkt uteslutande mot Luise. Ni i er gröna klänning, skrek hon än högre för att öfverrösta bifalssorlet hennes ord framkallat, ni har inte offrat er man för fosterlandet, men det har vi andra gjort.

— Hennes har kanske förtjänat på kriget, ropade en annan röst; hon är klädd i sammet och skinn, men vi andra har snart bara skinnet kvar.

— Seså, nu ska jag resa er upp, sade en stor karl; och det gjorde han också.

— Och herrn då? hvarför är inte ni vid fronten, om det är så rart med krig? Jag visste att jag inte skulle göra det bättre med att tala och röja att jag var främling. Ödmjuk och ursinnig reste jag mig upp, i samma ögonblick som Luise Hundert, obevakad, satte sig igen.

Hon hade utmanat stormen i ett anfall af trots, och den kom. I nästa ögonblick rök en medsyster hatten af henne, och det såg ut som om man tänkte låta håret göra sällskap.

— Jobbar du! skrek man. Vill ni lefva på vår olycka? Har ni inte förtjänat nog? Hur vågar ni sätta er mot fred och status quo? De sista vi har kvar därute, ska di dö de med, för att ni ska bli ännu rikare?

Luise teg fortfarande, gjorde ingen min af att rätta det förfärliga misstaget. Med båda händerna hade hon gripit om huvudet för att skydda sitt hår och sitt förstånd. Jag knuffade på henne: säg hvem ni är! Men hon gjorde inte min af att efterkomma min uppmaning.

Så kom ordningsmakten. Polizeistunde! Salen skulle genast utrymmas.

— Kom med då, skrek man till Luise, så får vi göra upp utanför. Stum lät hon sig ledas ut genom salen, undergifven men envis och trotsig på en gång, hvilket retade folket obeskrifligt. Tillmålerna haglade omkring henne, hon ombads säga sin mening, då hon inte gjorde det, laje man ut den själf på fri hand. Synd man inte kunde skicka ut henne i en skyttegraf nästan där det gick som lifligast till. Då skulle hon få nog.

Ute på trappan vände hon sig om efter mig och hennes blick uttryckte en stum fråga, om jag väl förstod hur grotesk situationen var. Så var det någon som tog henne i armen och slungade henne utför trappan, hon skulle väl ha fallit, om hon inte halt så mycket folk rundt omkring. Jag kunde inte begripa hvad som gick åt människan. Hvarför upplyste hon dem inte med ett enda ord om att de voro ute på

fel spår, att hon var landsflyktig för det hon velat fred, att skillnaden blott var den, att om hon finge råda, skulle landet ha fred på ett par veckor, medan däremot status quo inte var den trollformel i nöden de hoppades på.

Med en ohygglig envishet höll massan på med sitt uppsåt att tvinga Luise till att falla ner och tillbedja status quo. När jag stod uppe på trappan, kunde jag se hennes gråa huvud med håret nedfallet öfver axlarna. Jag var i en obehaglig dilemma: skulle jag tillkalla polisen eller låta bli? Båda delarna kunde få obehagliga följder.

Jag ropade så tyskt jag nånsin kunde: säg hvem ni är!
— Ja, tog kören upp, hvem är ni? Hvem är ni? Säg hvem ni är!

Men förgäves lyssnade jag efter Luises kraftiga malmrika röst. Inte ett ljud kom öfver hennes läppar. Man ruskade henne för att få henne igång, som en klocka, som stannat. Folksamlingen var inte bara ond längre, den var också rädd som inför något obegripligt och hemlighetsfullt. Den visste inte hvad den skulle tro om Luise. — Hvem är ni då? I herrans namn, hvem är ni?

I samma ögonblick visste jag svaret på frågan. Men det var inte det svaret jag gaf dem: hon är stum, sade jag. Hon förstår ingenting af det hela.
— Nej, skrek den kvinnliga spionen, som jag glömt, det är hon visst inte. Kom går vi med henne till polisen. Men det var ingen, som hade lust att gå med. Och då i detsamma polisen närmade sig skingrades folksamlingen oväntadt snabbt, och jag hörde uttryck sådana som: hon var kanske verkligen stum, eller också idiot, ja snarare det senare. Där stod nu Luise ensam på den öppna platsen och samlade hop

sitt hår. Ur fickan tog hon upp en bunt hårnålar och var snart färdig.

— Det finns ingen ända på hvad de där små frivilliga spionerna ställer till, sade hon. Detta var inte något värst enastående för mig. Jag går alltid med hårnålar på mig, det är min mobilisering. Men en fredskvinna borde förstås vara kortklippt.

— Ja, men den här gången var det ju ert eget fel, sade jag, inte alldeles utan förtrytelse, medan vi slog in på en liten bigata.

— Om jag hade sagt: jag reser mig inte upp, därför att jag inte vill ha status quo utan ge Elsass-Lottringen tillbaka till Frankrike, hvad tror ni då de gjort, tror ni det blifvit bättre?

— Ni behöfde inte varit så preciserad. Ni kunde sagt: jag önskar fred mer än ni. Jag vill ha fred i morgon.

— Nej, sade hon, det kunde jag inte. Nu kan jag säga er hvarför. Jag har fått lof att stanna här i Württemberg mot hedersord att inte öppna min mun offentligt. Därför kunde jag inte tilltala dem. Man ser mig inte så gärna, och där fanns angifvare i hopen, En af dem, som skriade högst att jag skulle tala visste om mitt löfte. Men jag ville inte låta provocera mig. Jag måste ju ha en vrå att krypa in i, medan jag väntar på min dag.

— Men det hade varit nyttigt för dessa människor att få veta sanningen, sade jag. Ja, ryck inte på axlarna. När alla skreko omkring er: hvem är ni? hvem är ni, då gaf ni mig svaret utan ett enda ord: kvara vänner, läste jag i ert ansikte, jag som ni tränger och knuifar och rifver håret af, jag är ert förstummade samvete.

Som en gång ska tala, sade Luise Hundertl.

Forts. fr. sid. 236.

republiken. Världen har fått bevittna hurusom de män, hvilka i spetsen för de socialdemokratiska partierna ägde mod och styrka nog att gå till angrepp mot det våldiga, grundsäkert uppbyggda tyska kajsardömet, att störta det och att vrida makten ur de öfre samhällsskiktens starka händer, gått besegrade ur kraftmätningen med en hand ull upproriska matrosor hvilka under juldagarne gjorde gemensam sak med det numerärt så obetydliga, bolschevikiskt arbetande Spartacuspartiet. Det skymfliga nederlaget måste tillskrivas de djupa motsättningar och den inbördes rivalitet, som allt från början förefunnits mellan den tyska sexman-naregeringens båda hälfter, flertalssocialisternas representanter Ebert, Scheidemann och Landsberg samt de oafhångiga socialisternas ledare Haase, Dittmann, Barth, af hvilka de sistnämnda alltmer närmat sig Spartacuspartiet, och under juldagarnes kravaller nekade Ebertgruppen sin medverkan till ordningens upprätthållande. Sedan striden aflåsts riktades våldsamma angrepp mot Ebert och dennes meningsfränder i regeringen. Ytterlighetspartierna affordrade dem räkenskap för det under tumulten utgjutna blodet och öfriga samhällsgrupper överhopade dem med bittra anklagelser för feighet och bristande handlingskraft. Regeringens ställning syntes ohållbar, man råkade redan med att den skulle stötas och efterträdas af en Spartacus-regering, Liebknecht, Rosa Luxemburg, Ledebour och Eichhorn, då centralrådet för de tyska arbetare- och soldatråden med stark hand ingrep i händelsernas utveckling. Dess kraf att regeringen skulle förbinda sig att med alla till buds stående medel nedslå hvarje angrepp mot den bestående ordningen godkändes af Ebertgruppen, under det att Haase, Dittmann och Barth ställde sig afvisande. Då deras hållning var oförenlig med centralrådets ståndpunkt utträdde de ur regeringen, hvilken därefter kompletterades med flertalssocialisterna Noske, Löbe och Wissel.

Den tyska riksregeringen står alltså nu fullt homo-

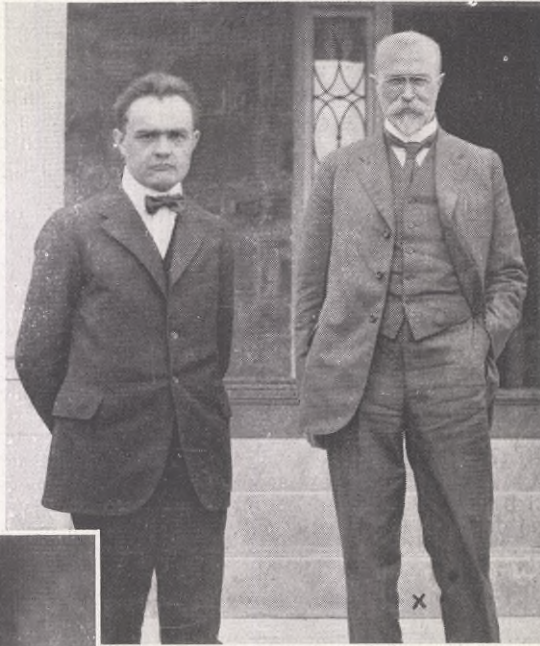
gen samt äger det starka stödet af arbetare- och soldatråden, inom hvilka flertalssocialisterna äro i öfverväldigande majoritet. Men mot densamma arbetaröppet och i det fördolda de nu besegrade ytterlighetspartierna. I Schlesien och Posen rasa sålunda vidtöfattande, bolschevikiskt färgade upprorsrörelser och i rikshufvudstaden bedriifer Spartacuspartiet sin hetsande, inga medel skyende agitation bland arbetaremassorna.

Från England föreligger nu resultatet af de företagna nyvalen till underhuset. Den väntade segern för Lloyd Georg och för den af honom ledda regeringskoalitionen har blifvit ännu större än man beräknat, i det att koalitionen i det nya underhuset kommer att räkna icke mindre än 478 medlemmar. Mot densamma står en i ett flertal partier söndersprängd opposition af endast 228 män, däraf för Irland valda 73 Sinn Feinare, hvilka väntas utblifva från parlamentsförhandlingarne. Oppositionen består i öfrigt af 62 arbetarerepresentanter, 49 högermän, 28 liberaler, 9 "vildar" och 7 irländska nationalistier. Bland de slagna kandidaterna märkas liberalernas ledare Asquith, arbetarepartiets ledare Henderson och de irländska nationalisternas ledare Dillon.

Valutgången, af afgörande betydelse för en mängd frågor rörande det inre rekonstruktionsarbetet i England och i samband därmed stående vidtgående samhällsreformer, anses, utåt sedt, förebuda att den fred, som kommer att slutas, skall blifva en "stark" d. v. s. en för England fördelaktig fred. Men om valresultatet sålunda är egnadt att undanskymma den samförstånds-fred, hvarpå världens framtida lugn beror, har frågan därom åter med bjudande styrka bringats inför det engelska folket genom det besök, som dess främste talesman, president Wilson, i dagarne aflagt i London. Under besöket, hvilket af den engelska prässen tillmätas världshistorisk betydelse såsom utgörande beseglingen af alliansen mellan de anglosachsiska folken,

har Wilson konfererat med Lloyd Georg och Balfour Vid förhandlingarna, hvilka haft karaktären af förtroliga samtal har Wilsons fredsprogram ingående behandlats. Rörande resultatet föreligger ingen kommuniké, endast ett meddelande att det varit synnerligen tillfredsställande, i det att "ingen större meningsskiljaktighet gifvit sig tillkänna".

DEN TJECKO-SLOVAKISKA REPUBLIKENS PRESIDENT MASARYK (x) jämte Ch Pergler, den amerikanske delegerade och chargé d'affaires vid republikens legation i Washington framför hvilken vår bild är tagen.

T. v.: GEHEIMERÅDET D:R CUNO, kallad till generaldirektör Ballins efterträdare som chef för Hamburg—Amerikalinien.

T. h.: LEDEBOUR f. d. riksdagsman, numera ytterlighetsmännens starkaste man, af de regeringstrognas betecknad som den farligaste.

Till bild å sid. 227.:

I de svenska städernas krets inträde vid årsskiftet Ludvika, Tranås och Boden. Den märkliga händelsen firades i de olika samhällena med stora fästligheter, förlagda dels till nyårsnatten dels till nyårsdagen.

INNEHÅLL. Alfred Jensen (biografi och helsidesporträtt). — Ny svensk 1700-talssal å Nationalmuseum. — Nya svenska städer. — Skänemässans kommissarie direktör C. Correns. — Eng. interneringslägret å Ljungbyhed. — President Wilson i Frankrike — Brödrastriden i Berlin. — Bilder till dögskröniken. — Mot freden. — Veckans porträttgalleri. — "Det förstummade samvetet", novell af Elin Wägner.

LEDEBOUR TALAR TILL DE OROLIGA FOLKMASSORNA å Unter den Linden julaftonen. — Efter fotografi.

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan angifvande af källan förbjudes vid laga påföljd.
För Berättelser och Historietter gäller ovitkorligt förbud.